

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

141. An opinio asserens praeceptum de prae mittenda confessione ante Eucharistiam esse de jure Ecclesiastico sit saltem probabilis? Et observatur, quod si sententia asserens confessionem ante ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. CXL.

An sit praeceptum de praemittenda confessione ante Eucharistiam? Et an sit divinum, aut Ecclesiasticum? Ex part. 9. tract. 3. Ref. 1.

§. 1. Praemittendam esse Confessionem sacramentalem ante sumptionem Eucharistiae ab eo, qui sibi peccati mortalis conscius est, nec sufficere solam contritionem, non modo definitum est in Concilio Tridentino, sess. 13. c. 7. & Can. 11. sed etiam fuit constans antiquorum Doctorum sententia, exceptis Cajetano, & Armilla in Summa, verb. Communio, & Panormitano in c. De homine, de celebrat. Miss. docentibus, nullum praeceptum fuisse in Ecclesia Dei de Confessione praemittenda ante Communionem. Verum communis, & constans reliquorum DD. sententia est, semper in Ecclesia Dei fuisse hoc praeceptum de praemittenda Confessione sacramentali peccati mortalis ante sumptionem Eucharistiae. Quod aperte probatur ex verbis Concilij Tridentini sess. 13. c. 7. quare communicare volenti revocandum est in memoriam illud praeceptum: Probet seipsum homo. Ecclesiastica consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque praemissa sacramentali Confessione, ad Sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incuberit celebrare, hae sancta Synodus perpetuo servandum esse decrevit. Quibus verbis non solum Concilium ex cit. loco Pauli colligit, fuisse antiquum praeceptum probandi peccati mortalis, sed etiam definit, hanc probationem non fuisse aliam, ut Ecclesiastica consuetudo declaravit, quam Confessionem sacramentalem. Unde merito censetur à Concilio damnata opinio Cajetani: quin & injuncta excommunicatio ipso facto incurrenda, si quis eam docere, praedicare, vel pertinaciter asserere seu etiam publice disputando defendere praesumpserit, ut habetur citato Can. 11.

Sup. hae diff. lege doctrina Ref. seq. & signa ter infra in Ref. 144. §. Notandum usque in finem dicta Refol. & in Refol. 149 §. 2. curiam in fine, & in Ref. 154. ad medium §. ultim. & in principio Ref. 168. & in to. 3. tr. 1. Refol. 30. à principio usque ad §. ult. exclusivè.

2. His suppositis, difficultas est, an tale praeceptum sit Divinum, vel Ecclesiasticum. Esse Ecclesiasticum docet Medina, Palacios, & alij: quia nullum habemus signum, quod sit praeceptum divinum; multa verò, quod sit Apostolicum: tum, quia non solet Christus de modo, & ritu suscipiendi Sacramenta, dare praecepta, nisi quae consequuntur ex ipsa natura institutionis, sed eam curam relinquere Ecclesiae, ut constat in reliquis Sacramentis: tum, quia Trid. ad probandum semper in Ecclesia Dei fuisse hoc praeceptum de praemittenda Confessione ante sacramentalem Communionem, non aliud testimonium ad hoc probandum afert, quam citatum locum Pauli: Probet autem seipsum homo. Atqui ex hoc non potest colligi, nisi praeceptum Apostolicum. Et hanc sententiam tenet etiam ex Neoterics Coninch.

3. Verum ego puto, tale praeceptum non esse purè Ecclesiasticum, sed etiam divinum propositum. Et merito: quia dictum praeceptum in dictis verbis Pauli contentum, non fuit tunc latum à Paulo, quando verba illa protulit, sed erat jam antea latum: ergo credendum est, latum fuisse à Christo, & nobis à Paulo traditum, & explicatum: quia, juxta regulam Aug. lib. 4. de Baptismo, c. 14. praeceptum illud conjicitur esse divinum, cujus non agnosceatur initium, si aliunde non conjiciatur non fuisse latum à Deo. Quod autem dictum praeceptum in verbis Pauli

contentum non fuerit tunc à Paulo latum, sed antea fuerit, ex eo probatur, quod non fuit traditum à Paulo, tanquam novum, sed tanquam antiquum: quod primo constat ex eo, quod Paulus tradit probationem illam per Confessionem, tanquam medium antea unicum, & necessarium, ut quis dignè manducaret, & biberet, ut ex contextu constat: quia postquam dixit: Quicumque manducaverit panem hunc, vel biberit Calicem Domini indignè, reus erit Corporis, & Sanguinis Domini, immediate subdit: Probet autem seipsum homo, & sic de Pane illo edat, & de Calice bibat: qui enim manducat, & bibit indignè, judicium sibi manducat, & bibit. At si antea non fuisset praeceptum confessionis ad sumptionem Eucharistiae, non tradidisset probationem per confessionem, tanquam medium unicum, & necessarium ad dignam sumptionem Eucharistiae: quia praeter confessionem erat contritio perfecta, qua peccator potuisset constitui in statu gratiae. Secundo, idem constat ex eo, quod Paulus reprehendebat Corinthios, quia absque probatione illa sumebant Eucharistiam, supponens fuisse transgressores illius praeccepti; & ob id plures ex illis fuisse infirmitatibus, mortibus, & aliis penalitatibus à Deo punitos.

4. At asserunt adversarij: Apostolus solum affirmat institutionem, & usum hujus Sacramenti accepisse à Domino: reliqua verò ipse praecipit, non Dominus. Sed contra: tum, quia hoc Paulus non expressisset, sicut expressit, quando ead. Epist. c. 7. dixit. Non ego praecipio, sed Dominus, uxorem à viro non discedere. Contra verò, ipse, non Dominus praecipit, ut vir fidelis non dimittat uxorem infidelem; nec uxor fidelis virum infidelem, si velit cohabitare cum illa: tum, quia hoc praeceptum non tradit eo loco Apostolus, tanquam novum, & tunc primo institutum, & Corinthiis impositum: alioqui non reprehendisset illos, quod sine sacramentali probatione ad Eucharistiam accessissent. Quod si supponat illud, non est, unde Adversarij probent illud esse Apostolicum, & non divinum: quia illud esse Apostolicum, & non divinum, eatenus ex hoc loco probare possunt, quatenus hoc praeceptum hoc loco primo instituitur. Quod si non primo hoc loco instituitur, sed supponitur jam institutum, solumque ab Apostolo ipsius exequutio urgetur, non est, unde probare possunt illud non esse divinum, sed Apostolicum.

RESOL. CXLI.

An opinio asserens praeceptum de praemittenda confessione ante Eucharistiam esse de jure Ecclesiastico sit saltem probabilis?

Et observatur, quod si sententia asserens confessionem ante Eucharistiam esse de jure Ecclesiastico est vera; sequitur, quod consuetudo posset tale praeceptum tollere, vel in ipso Summo Pontifice dispensare. Ex part. 9. tr. 3. Ref. 2.

§. 1. Affirmativè videtur respondendum ex Pro Fructu Suar. in 3. p. D. Th. 10. 3. disp. 66. sect. 3. citato Fructu ubi sic ait: [Admittendo autè hoc universale, & antiquum praeceptum, an illud sit juris humani, vel divini, mera opinio est, nostramque sententiam solum, ut probabiliorè, & magis piam defendimus.] Ita ille. Et novissime Less. in 3. p. D. Tho. 9. 80. art. 4. dnb. 1. n. 8. sic asserens: [Si ex praecepto Ecclesiae tenearis audire Missam, vel communicare, ut impleas Praeceptum Ecclesiae, potes communicare, vel celebrare, etiam si non possis confiteri. Ita Dominicus Sot. in hunc art. 4. dist. 1. 2. q. 1. quae sententia est probabilis: nam probabile est praeceptum de praemittenda confessione esse Ecclesiasticum, & Apostolicum.] Hae Less. Et Am. in cur. Theol. 1. 7. disp. 26. sect. 1. n. 8. sententiam

Pro Fructu Suar. in 3. p. D. Th. 10. 3. disp. 66. sect. 3. citato Fructu ubi sic ait: [Admittendo autè hoc universale, & antiquum praeceptum, an illud sit juris humani, vel divini, mera opinio est, nostramque sententiam solum, ut probabiliorè, & magis piam defendimus.] Ita ille. Et novissime Less. in 3. p. D. Tho. 9. 80. art. 4. dnb. 1. n. 8. sic asserens: [Si ex praecepto Ecclesiae tenearis audire Missam, vel communicare, ut impleas Praeceptum Ecclesiae, potes communicare, vel celebrare, etiam si non possis confiteri. Ita Dominicus Sot. in hunc art. 4. dist. 1. 2. q. 1. quae sententia est probabilis: nam probabile est praeceptum de praemittenda confessione esse Ecclesiasticum, & Apostolicum.] Hae Less. Et Am. in cur. Theol. 1. 7. disp. 26. sect. 1. n. 8. sententiam

sententiam asserentem esse Præceptum de jure divino, confessionem ante Eucharistiam, vocat tantum communionem, & probabiliorem. Idem etiam docet Conin. in 3. p. q. 80. ar. 4. dub. 1. n. 1. 3. & dub. 2. n. 17. clare asserens, hanc opinionem esse probabilem.

2. Sed ego invenio Nugn. in 2. p. q. 80. ar. 4. disp. sic. 2. concl. 2. asserere, supradictam sententiam esse improbabilem: sic enim ait: [Secunda sententia videtur mihi etiam prorsus improbabilis. Probatur hæc conclusio: quoniam in omnibus locis citatis insinuat hoc Præceptum ita necessarium, ut in illo Ecclesia dispensare non possit. Et hæc est communis sententia inter DD. Scholasticos. Itaque necessarium dicendum est, hoc Præceptum esse divinum.] Ita Nugn. At ego libenter abstinere à censura opinionis tantorum virorum, qui merito Gigantes Theologiæ vocari possunt. Lectores judicent. Igitur sufficit mihi hic tantum diversas sententias proposuisse. Observa, aliquos docere, quod si sententia asserens, confessionem ante Eucharistiam esse de jure Ecclesiastico, esset vera, sequeretur, quod consuetudo posset tale Præceptum tollere, vel in ipso Summo Pontificem dispensare.

RESOL. CXLII.

An si quis per revelationem sciverit, se esse justificatum, teneatur adhuc ante Eucharistiam confessionem præmittere?

Idem est de eo, qui certo novisset se in ventre matris fuisse sanctificatum, quod adhuc teneatur ad Baptismum suscipiendum. Ex p. 9. tr. 3. Ref. 3.

§. 1. Ad hunc casum respondet Sapientissimus Amicus in Cur. Theol. 10. 7. disp. 26. sect. 1. n. 1. sic asserens: [Ex dictis deducitur, etiam si quis certa revelatione sciverit, se per contritionem esse à peccato justificatum, adhuc teneri ad sacramentalem confessionem præmittendam ante assumptionem Eucharistiæ, ut rectè Henric. lib. 8. de Sacr. c. 4. contra Rubio. Palan. & alios. Ratio verò est: quia etiam si finis hujus Præcepti sit, ut accedens ad hoc Sacramentum sit in gratia; adhuc tamen consequuto sine Præceptum servandum est, quando potest servari, ut constat de Præcepto confitendi semel in anno, cuius finis est, ut unusquisque ponat se in gratia; cum tamen, qui certo sciverit, se esse in gratia, nullumque commisisse peccatum mortale, teneretur hoc Præceptum servare. Idem esset de eo, qui certo novisset se in ventre matris fuisse sanctificatum, adhuc teneri ad Baptismum suscipiendum. Ratio est: quia Præceptum est tantum de medio, non de fine: unde quando tale medium præceptum non est adhibendum, adhibendum est, etiam si finis, propter quem medium est præceptum, supponatur acquisitus.] Ita Amicus, & ego. Sed circa præsentem questionem vide Pericium de officio Sacer. lib. 1. c. 1. dub. 7. n. 61. & Suar. tom. 3. disp. 66. sect. 3.

RESOL. CXLIII.

An qui ante Missam, vel ante Communionem confessus est, si postea recorderetur alicujus peccati, teneatur illud confiteri, antequam sacrificet, vel communicet? Ex p. 9. tr. 3. Ref. 4.

§. 1. Posset quis dicere, & respondere distinguendo: (attendas, quæso, amice Lector.) Vel peccatum oblitum, fuit oblitum in confessione facta, in ordine ad sumendam Eucharistiam; & tunc certum est, ante illius assumptionem esse confiten-

dum: vel peccatum oblitum, fuit oblitum in confessione facta in ordine ad sumendam Eucharistiam ex præcepto Concilii Tridentini. & tunc dicendum est, tale peccatum non esse tunc confitendum, quia Præceptum Concilii fuit jam adimpletum.

2. Confirmatur: Quia, si quis adimplevit præceptum annuæ confessionis, & recorderetur postea alicujus peccati; non tenetur illud confiteri, etiam si annus non sit elapsus, sed sufficit illud confiteri in confessione sequentis anni. Sic & in nostro casu, si quis recorderetur peccati oblitum, non tenetur illud confiteri: quia jam satisfecit præcepto Concilii de præmittenda confessione ante Eucharistiam.

3. Nec obstat dicere, in tali casu aliquem esse sibi conscium peccati mortalis: & idcirco teneri ex verbis Concilii præmittere Confessionem. Respondeo, esse quidem conscium peccati mortalis, sed indirectè remissi in Confessione facta ad satisfaciendum præceptum Concilii de præmittenda Confessione, quod semel satisfactum, non videtur amplius obligare: nam in tali casu, quis est in gratia, & sic probavit, & adimplevit præceptum Concilii: quia Concilium requirit, ut obligatus præmittere Confessionem, sit sibi conscius peccati mortalis; talis verò non est sibi conscius illius, quia saltem indirectè obtinuit remissionem: Itaque dicendum videtur, præceptum de præmittenda Confessione à Christo datum esse propter reverentiam Sacramenti Eucharistiæ, ad quod meritò nos debemus præparare, modo magis securus, quod homo videtur jam fecisse, quando in ordine ad sacram Communionem diligens fecit conscientia examinem, & confessus est omnia, quæ memoriæ occurrerunt: ergo, &c.

4. Dicere autem cum Suar. disp. 66. sect. 4. quod talis credatur indirectè absolutus ab ipso peccato, quod post occurrit, non magis eximit illum ab hoc præcepto, quam quod credatur per contritionem charitate formatam consequutus iustitiam, & peccatorum remissionem. Contra hoc tamen opponi poterit, quod non eadem videatur esse utriusque ratio: quia de contritione perfecta, ob solemnitatem illius actus, & arduitatem, minus sumus securi, quam de absoluteione à tali peccato: quia Sacramentum Pœnitentiæ, saltem indirectè, ad hoc sese extendit. Ergo, &c. Itaque in nostro casu pœnitens jam satisfecit præcepto præmittendi confessionem ante Communionem, eamque formaliter integram, ideoque non erit obligatus ad confitendum iterum ante Communionem. Unde hanc sententiam probabilè putat Hieronymus Garcias in Summa Theolog. mor. tr. 3. diff. 5. dub. 1. punct. 5. n. 50.

5. Nec hic deeram apponere verba Patr. Corn. in 3. p. D. Th. tr. 4. q. 8. disp. unico, dub. 3. sic asserentis: [Quæres, an hoc præceptum quamprimum confitendi obliget non solum, quando non fuit præmissa confessio, sed etiam quando qui præmissit Confessionem, oblitus fuit alicujus peccati mortalis, cuius post celebrationem recordatus est. Resp. negative. Ratio est, quia Concil. id præcipit, quando non fuit præmissa Confessio. Quæres, an iste teneatur confiteri saltem illud peccatum, antequam iterum celebret. Quidam negant: tum, quia iste reverà non habet conscientiam peccati mortalis, cum illud jam ei fuerit per absoluteionem remissum, quamvis teneatur illud confiteri tempore, quo præceptum affirmativum confessionis obligat per se semel in anno: tum, quia ideo præcipitur confessio ante Commun. quando est conscientia peccati mortalis; quia probatio requisita ab Apost. non debet relinqui iudicio proprio, sed Confessoris: iste, de quo loquimur, est in gratia iudicio Confessoris: ergo non est præcepta et nova confessio. Alij verò affirmant: quia iudicant, hoc

& finem, à veris. secus. Sed lege eam à lin. 6. & in tom 4. tr. 4. Refol. 44. signanter §. Et quidem. & ibi in Refol. 45. §. ult. eandem ad medium, vers. nisi forte Eucharistiæ.

CONFITON
DE QUO
IN 1. 10. II
E III

Sup. hoc in Ref. i. not. præterita, §. Sed vir & in Ref. 2. in eadem vers.

Q 3 præceptum

Pro fundamento doct. legat. a. §. Hæc apponuntur in comm. ad Refol. 45. §. ult.

hæc est Ref. 45. §. ult. in eadem